

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

15. De Imitaeione Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

dentem habes, & Rectorem sponsum in præsentis exilij militia; pignus habes, arrham tenes, quibus feliciter sponso uniaris in patria. Hic reverà quasi dulce præludium & jucunda desponsatio, ibi nuptiale convivium, & beata fiet conjunctio, cum de fide ad speciem, de mensa ad mensam, de Sabbatho ad Sabbathum, de calore panum ad æternalis convivij calorem transibimus; interim deliciari & gaudere debemus in Sacramento altaris. Cur non præstet hic cibus quod alius, qui per quotidianam accretionis augmenta perducit hominem ad statum perfectum & consummatum? Cibus iste, ait idem Sanctus, non est datus ad ruinas hujus vitæ, quæ vapor est ad modicum parens, sed ad æternam vitam animæ conferendam; illuc reducit hominem, unde traxit originem.

9. Sed ad præcipuum hujus Sacramenti bonum ac præcipuam ad illud sumendum dispositionem, quæ in ardentissimo amore consistit, veniamus; ad illud enim demum accedes, si Sancto Bonaventuræ credis, cum totus alteratus, & ignitus fueris: est enim, juxta Bernardum, amor amorum: ubi animus boni Sacerdotis, inquit, seipso altior effectus, conatur, festinat, ascendit, crescit desideris. Ut hoc æsequaris, institue apud animum tuum triplicis in

Fundata in amore Dei in nos triplici.

Ibid, sup.

Deo erga nos amoris commemorationem, ut S. Mechtildem Christus ipse docuit. 1. Amoris æterni, quo Deus nos dilexit, ac deinde creavit, tot defectus nostros præciens. 2. Amoris inestimabilis in passione Christi. 3. Amoris inscrutabilis, quo nostri sollicitus singulis momentis nobis, bonoque nostro intendit. Quis tanto amori respondeat? bonâ voluntate, & amandi desiderio, id quod hac in parte deest, supplere nos oportet. Debes, inquit Deus Mechtildi, Sanctorum merita, & desideria tibi sumere, ac si omne desiderium, & omnem amorem, quo unquam corda Sanctorum flagrarunt, haberes, sicque in altissimo amore, quo possibile est cor humanum affici, ad Christum accedere: qui hoc fecerit, ego eum amorem suscipiam, non prout est in illo, sed velut si tantus esset, quantum esse ille volebat.

CONSID. XV.

De imitatione Christi.

Hanc Deus suadet, hanc Christus expetit, ad hanc Apostoli nos invitant, hanc à nobis exigit utilitas nostra, imò necessitas: hæc attentius consideranda.

I. Pa-

1. Patrem æternum nobis hanc imitationem luculentis verbis suadentem habemus in istis verbis : *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite.* Quæ verba expendens & gustans S. Augustinus ait : Gratias tibi Deus, æterna Virtus; gratias tibi Deus Pater omnipotens, qui & Filium tuum ostendisti, & mihi doctorem dedisti. Imò verò ex illis verbis colligit S. Cyprianus, eum solum audiendum, & imitandum. Quod Christus debeat solus audiri, Pater etiam de cælo contestatur, dicens : *Hic est filius meus dilectissimus, in quo mihi bene complacui, ipsum audite.* Quare si solus Christus audiendus est, non debemus attendere, quid alius ante nos faciendum putaverit, sed quid, qui ante omnes est, Christus prior fecerit.

2. Ipse verò Christus, quàm blandè nos ad sui imitationem pluribus locis invitat ? In ultimâ, quam habuit cum discipulis suis sermocinatione, cùm dixisset illi Thomas: *Domine nescimus quò vadis, & quomodo possumus viam scire!* Respondit: *Ego sum Via, Veritas & Vita.* Meritò, inquit S. Leo, Dominus ipse factus est nobis via, quia nisi per Christum non itur ad Christum : per ipsum autem ad ipsum tendit, qui per semitam patientiæ & humilitatis ejus incedit. & alibi: *Illa, inquit, currenda*

nobis est via, quam ipse Dominus se esse testatus est: *Via scilicet in forma conversationis justæ, veritas in expectatione rei, certæ, vita in perceptione felicitatis æternæ: ut meritò videatur, ut ait S. Augustinus, interrogare nostrum unumquemque: Quà vis ire? ego sum via: quò vis ire? ego sum veritas: ubi vis permanere? ego sum vita. Ambulare vis? ego sum via: falli non vis? ego sum veritas: mori non vis? ego sum vita.*

An non ad imitationem suæ humilitatis & mansuetudinis nos provocat ipse Christus: *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde:* an non dum ingeminat: *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis?* an non dum minatur & suo consortio eos, qui non imitantur, & sequuntur, indignos pronuntiat? dicens: *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus?* Nec voluit ipse alium à nobis magistrum quæri: *Nec vocemini, inquit, magistri, quia Magister vester unus est Christus: quem promiserat nobis Deus per Jlatam: Erunt oculi videntes Preceptorem tuum, & aures tuae audient verbum post tergum monentis: Hæc est via, ambulate in ea, & non declinetis, neque ad dexteram, neque ad sinistram.*

Jam si Apostolos de via ad perfectionem compendiosa interrogemus,

Oratione de quinque hæresibus 1,7.

Epist. 63, 1,6.

Christus ipse expone.

Serm. 16, de pass.

Serm. de Epiphani.

Super Matth. 6, 5. & super Ioan.

Matth. 22.

Matth. 10.

Matth. 13.

Isa. 30.

3. Apostoli suadent.

gemus, quid aliud respondebunt, quam quod scriptis suis Ecclesie toti relictis inferuerunt? & Petrus quidem, Christo passo in carne, & vos eadem cogitatione armamini. Et quare, quæso, hac nos cogitatione muniti & corroborari vult, quia ut prius dixerat: Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum ut sequamini vestigia ejus. Joannes verò imitationem signi esse inhabitantis in animâ Christi asserere videtur, dicens: Qui dicit se in ipso manere, debet, sicut ille ambulavit, & ipse ambulare. S. Paulus verò quàm sæpè hoc salutare exemplar Christi proponit? Estote, inquit, imitatores Dei, sicut filij charissimi & ambulate in dilectione, sicut & Christus dilexit vos. Nec solam Christi dilectionem imitandam, sed ad cæteras ejus virtutes, velut aliquod animæ ornamentum sectandas animat: Induimini Dominum Jesum Christum: & suscipite invicem sicut Christus suscepit vos: & Corinthios suo exemplo ad Christi imitationem accendit: Imitatores mei estote, inquit, sicut & ego Christi. Quis non illa prima Ecclesie capita, totiusque mundi destinatos magistros, qui omnem operam in Christi consecrandis vestigiis, virtutibusque exprimendis posuerunt, sibi censeat audiendos, & imitandos? præsertim cum in eo totius salutis nostræ cardo vertatur?

Quid enim nobis utilius aut honorificentius potest accidere, quam quod imitatoribus & sequacibus suis ipse promisit Christus, dicens: Si quis mihi ministrat, me sequatur, & ubi sum ego, illic & minister meus erit? Si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater meus? Quid verò est ministrare Christo, nisi ejus affectam, discipulum, & imitorem esse, & quid gloriosius & utilius, quàm hac in vita ad æternæ gloriæ societatem cum Christo, & ad honores æternos ab ejus Patre conferendos aditum sibi munire! Quàm parum sapiunt, qui aut ad virtutum ascensionem, aut ad æternam felicitatem adipiscendam aliis viis grassantur: cum dixerit Christus: Qui non colligit mecum, dispergit. & Bernardus: Incaustum laborat in acquisitione virtutum, qui eas alibi, quàm in Christo quærit.

Quid quòd ad hanc utilitatem accedit necessitas: Christi enim nos servos, & imitatores in baptismo professi sumus: ipse tum nos liberaliter in servorum numerum accepit, voluntate nostrâ, & promissione solâ voce factâ contentus; quod meritò admiratur S. Chrylостomus. Servum empturus aliquis, inquit, prius interrogat, an servire sibi velit, tum an futurus sit utilis inspicit, inutilem recusaturus; at Christus maximum & excellentissimum pre-

4.
Et utilitas
nostra.

Qui
lam
mif
De
l. 2.

5.
Imò &
necessitas.

L. 1. c. 1.
v. 1.
res. v. 1.
m. 1.

Et C
hian
men
guit.
De p
Cris
firm

tium sanguinem suum, priusquam vellemus illi servire, erogavit pro nobis omnibus, & quantumvis improbos recipit sine obsidibus, sine chirographo, solâ voce contentus: Abrenuntio satanæ: arqui servus sciens voluntatem Domini sui, & non faciens, vapulabit multis.

Hinc S. Basilius audeat de baptizato dicere; Irrevocabili pacto se adstrinxit ad hoc, ut Christum sequatur in omnibus: quod & probat verbis Apostoli: *Consepul- ri igitur illi sumus per baptismum in mortem, ut quemadmodum exci- tatus est Christus ex mortuis, ita & nos in novitate vitæ ambulemus*: quæ vitæ novitas consistit in Christi imitatione, & placitis ejus servan- dis, & comparatione ad circumci- sionem, de qua ita loquitur Apo- stolus: *Contestor iterum omnem ho- minem circumcidentem se, quod debi- tor est totius legis servanda*: quanto magis baptizatus, inquit, debitor est servandi Apostolici dicti, *Vivo ego jam non ego, vivit verò in me Christus, ad cujus imitationem vi- tam meam conformo*.

Gregorius verò Nyssenus re- cte nos hortatur, ut tales nos præ- stemus, quales requirit istius no- minis (quo Christiani vocamur) excellentia: ne falsò vocati Chri- stiani videamur, sed ex vita testi- monium habeamus: neque enim quia aliquis ita appellatur, idcirco talis est; sed ubi talis fuerit, tum

meritò nomen quod conveniat, accipit: v. g. si arbore aut petram, hominem esse dixerim, ideòne erit homo? minimè verò; ita qui se Christianos nominant, prius oportet, ut sint: erimus verò, si ea, quæ in Christo sub imitatio- nem cadunt, imitemur, quæ verò excedunt, ea veneremur & cola- mus. Quàm verò perfecta debeat esse hæc imitatio, hac similitudi- ne exprimit: Quemadmodum si pingendi artem disceremus, ma- gister aliquam nobis pulcherri- mè depictam formam in tabula proponeret, cujus in sua quemq; pictura oporteret pulchritudine imitari, ut omnium tabulæ ad propositum exemplar pulchrè ex- primerentur; ita nobis Christus ad imitandum proponitur; artifex hujus operis voluntas nostra est, colores ad exprimendam imagi- nem virtutes sunt. Periculum est ne negligentia nostrâ à pulchri- tudine exemplaris ad deformem aliquam personam repræsentan- dam recedat imitatio, si pro Do- mini forma effigiem vitij sordidis coloribus adumbremus, o- portet virtutum colores puri sint, & peritè commisceantur, ut ima- go imaginis simus. Quod agebat Paulus: qui Corinthios ita com- pellat: *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi*. Et Deum Patrem af- firmat, eos quos prædestinavit, & vocavit & justificavit, velle esse

Bbbb con.

4. Et unice nollit.

6. Quia il- lam pro- miffimus. De Baptism 1. a. q. 1.

5. no & eccellit.

7. Et Chri- stiani no- men ac- quit. De prof. Christi ani- firma.

3. enon- imperat- s outa onaf.

conformes imagini Filij sui, qui est imago Patris: denique si ab hoc S. Patre quæras quid sit Christianismus, dicet tibi esse professionem imitationis Jesu Christi: ut merito, qui Christiani dicimur, non aliter quàm Platonici & Pythagorici suorum Magistorum placitis adhærebant, & ad illa vitam moresque conformabant, ita nos in omnibus Christum sequi, & ad ejus leges & exemplum vitæ cursum instituere oporteat, malo nostro facturi, si contra insistamus. De hoc à vitâ functis ad nos instruendos hac de re ad hunc mundum remissis monemur. Gosbertus quidam è Cisterciensi ordine conversus, ab Angelis ad B. Virginem, quam devotè coluerat, deductus, & ad pedes ejus residens, cum illic mirâ jucunditate frueretur, jussus est ad corpus remeare post tres dies ad eadem gaudia rediturus, uti evenit: id temporis inter cætera astantes ita est allocutus: Vos, Domini, numeratis annos conversionis vestræ, alius quadraginta, alius triginta, alius decem: ego verò vobis dico beatum illum esse, qui bene uno anno, vel mense, vel quod minus est, unâ hebdomadâ in Ordine est conversatus: qui scilicet ut alteri converso Rudolpho ejusdem Ordinis ostensum est, conversatione suâ Christum expresserit; vidit enim ille orans

nocte loco patenti, Christum cruci affixum luce circumfusum, & undecim circa illum suis quemque crucibus suffixos; cumque ad hoc spectaculum stuperet, dixit ad illum Christus: Nosti Rudolpho, qui sint hi, quos circa me vides crucifixos? Respondit ille: Novi Domine, sed quid hoc sibi velit, non intelligo. Subjunxit Dominus: Hi soli ex omni congregatione mecum crucifixi sunt, vitam suam meæ passioni conformantes.

Hinc oriebatur in B. Magdalena de Pazzi opinio illa, futurum, ut in die judicij multos conspiciamus ad altissimum gradum felicitatis evehctos, quos hîc contemptui, & deridiculo habuimus; quia in altera vita, ad mensuram imitationis & conjunctionis ac conformationis cum Christo gloria rependetur: hinc addebatur. Etsi sciret unius verbi pronuntiatione, ad majorem Seraphinis gloriam promovendam, quod ex charitate erga Christum, & conformitate ad ejus actiones non manaret, & verbi illius pronuntiatione careret offensa; se tamen eam conditionem non accepturum, ne Christo, qui omnia ex amore in Patrem operatus est, esset dissimilis.

Cæsarius
l. 11. c. 1.

8.
Et pro
imitatio-
nis ratio-
ne datur
merces in
cælo.

CON-